

Att inge hopp

Det viktigaste i socialt arbete och i livet är att inge hopp, i mötet med klienter/patienter och medmänniskor. "Man ska alltid fråga sig när man lämnat en människa, har jag skapat eller släckt hopp." Det var Maivor Gustavssons budskap, legendarisk socialarbetare i Stockholm som dog förra året.

Jag var på ett seminarium i förra veckan som arrangerades av **Nationell samling för psykisk hälsa (NSPH)**. Ett viktigt möte som handlade om de effekter som förändringarna i socialförsäkringssystemet fått för enskilda människor. Många utförsäkrade vittnade på mötet, om hur kontakterna med de berörda myndigheterna framförallt släckte deras hopp. Släckt hoppet om en möjlig förändring och ställt i utsikt att man kan bli tvingad att leva på försörjningsstöd för all framtid, vilket innebär ett liv i fattigdom.

Idag har marknadstänkandet erövrat skola, vård och omsorg. Följden har blivit att de yrkesverksamma slår larm. Läkarna anser att patientsäkerheten hotas på sjukhusen, sjuksköterskorna hotar att säga upp sig på grund av otillräckliga resurser, skolan har blivit en krisbransch, socialsekreterarna flyr fältet efter kort tids anställning. Socialchefer får gå med kort varsel om de överskrider budgeten, överläkare säger upp sig för att bevara sin yrkesheder. Särskilt allvarlig är den höga omsättningen av personal inom socialtjänstens arbete med barnavårdsutredningar. Ett arbete som kräver stor kunskap, erfarenhet och resurser. Idag kommer de ofta direkt från Socialhögskolan.

Att inge människor hopp om förändring är en av de viktigaste insatserna i socialt arbete. Frågan är om detta är möjligt för socialarbetare som verkar i ett system som inte tar hänsyn till människors individuella förutsättningar och där stressade chefers viktigaste uppgift är att bevaka att budgeten inte

överskrids. Socialsekreterarna befinner sig i ett mellanrum mellan systemets ovärdiga och okänsliga struktur och enskilda hjälpbehövande. Hur kan man arbeta inom en sådan maktstruktur och vilket handlingsutrymme finns för att behålla ett humanistiskt perspektiv i mötet med människor? Att hitta överlevnadsstrategier i mellanrummet blir avgörande för ett individinriktat och respektfullt socialt arbete, där man har möjlighet att inge hopp. Om detta utrymme inte finns överlever bara de som tränas i likgiltighet.

Länk till [NSPH](#)